

Forfatter: Heger, Jens Stephan

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Heger, Jens Stephan (1851-04-29/1851-05-04)

Citation: Heger, Jens Stephan: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Heger, Jens Stephan (1851-04-29/1851-05-04)", i *Breve fra danske Skuespillere og Skuespillerinder*, J. L. LY BECKERS FORLAG, s. 105. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002227775-000-shoot-L0022277750000098.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra danske Skuespillere og Skuespillerinder

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

TIL PROFESSOR CHRISTIAN MOLBECH.

1851, 29 April.

Da jeg idag havde den Fornøielse, i Deres Kones Nærværelse, at tale et Par Ord med Dem (jeg siger Fornøielse for ikke at bruge det ellers saa ofte misbrugte Ord — Ære) sagde jeg: igaar gik jeg 1½ Miil; og De svarede, at jeg altid fortalte Sligt »for at nedtrykke Andre«!

Denne Yttring gjorde mig et Øieblik lidt ondt; thi min Hensigt var kun at minde Dem om:

at Bevægelse i det Frie er nødvendigt for at vedligeholde Sundheden; som dog vist er et stort Gode, om just ikke det største her paa Jorden?

d. 4 Mai.

Ovenstaaende begyndte Linier, af et Par Ord til Dem, vilde jeg have tilsendt Dem hin Dag; men jeg betænkte mig, og lagde dem afbrudte i min Mappe. — Da jeg nu idag saae dem, tænkte jeg: »Du skulde dog have sluttet de begyndte Par Ord til Molbech, for at jævne en lille Misforstaaelse af en Mand, som stedse vedbliver at vise Dig saamegen Godhed!

Jeg vil nu ikke spille Tiden for Dem med videre Forklaring om, at De virkelig gjør mig Uret, naar De tiltroer mig saadan Hensigt med Yttringer som de Ovenanførte.

Jeg kan ikke undlade at ende disse faa Linier med den Sandhed om mig, at jeg ofte, jeg kunde gjerne have skrevet — altid, naar jeg gaaer ad Stierne, udenfor Byen, langs med Søerne, mangengang har ønsket:

»gid Du nu maatte møde Molbech for at nyde en peripatetisk Spadsering med ham, og maaske underholde ham lidt med mit Liv og Levnet i min Ungdom og i de ikke faa Aar jeg var Skuespiller!«

Ethvert Menneskes Levnet maatte være lærerigt, naar det blev fortalt — saa sandru, NB, som muligt? Jeg har i min Ungdom, det vil sige, i mine saakaldte Studenterdage levet med mange berømte og høist fortreffelige Mennesker, som nu, desværre! ere hedengangne, fordi disse, ligesom en vis Mand, ikke havde Tid til at vedligeholde deres Sundhed, ved flittig Bevægelse s. 106i det Frie, ved jævnlig Badning o. s. v. o. s. v, som jeg ikke vil plage Dem med at omtale vidtløftigt ...

Lev vel, kiære Molbech! og lad mig, som hidtil, altid beholde en liden Plads i Deres Hierte.